

gets Mindretal, saa skal han netop tvinges dertil, men det er Ulykken, at man ikke kan komme til at tvinge ham til at gjøre det Allermindste for Løgstør. Denne Bys Menighed har allerede i 1847 faaet et bestemt Tilfagn om at faae et Tilskud af Statskassen til en Kirke, den kunde altsaa næste Aar holde Jubilæum for det Tilfagn, den saaledes har faaet, men Begivenhederne have forhindret dette Løstes Opfyldelse, og Menigheden har imidlertid sørget for sig selv og faaet opført et Slags Bedehus, som den har benyttet saa godt, som Omstændighederne tillode det. Nu erklærer Menigheden, at naar den maa faae et Beløb af 5,000 Rd., som den selv vil supplere til 16,000 Rd., saa vil den dermed anse dette gamle Løfte for indfriet, men nu har en af de ærede Herrer givet det Raad, at man skulde sige til den: Nei, I kunne faae Sagen ordnet paa en anden Maade, nemlig naar I, istedeffor hvad I ere vante til, at søge til Eders Bedehus i Løgstør, ville, som man siger, tage Foden paa Kalken og gaae til Løgsted Kirke, som jo rigtignok ligger noget langt borte, men I behøve ikke mere end 2 Gange om Aaret at gaa til denne Kirke og fylde den propfuld. Dette er en Kur, som forsaavidt ikke er meget svær, det indrømmer jeg, men den er noget langsom, thi efter Synsloven skal den mindst vare tre Aar; de Paagjældende skulde altsaa gjøre denne Tour i tre Aar, ikke for at komme i Kirke, men for at faae Kirken fyldt, og saamener man, at man derved skal tvinge Gieren af Løgsted Kirke til at gjøre det, man ønsker. Nu siger jeg imidlertid, at § 4 i Synsloven af 19de Februar 1861 giver meget liden Sikkerhed i saa Henseende. Det, som de Paagjældende kunne opnaa — og det er endda noget tvivlsomt, om de kunde naa det, naar det viste sig, at det egentlig var en Slags Manøvre, om jeg saa maa sige, der var foregaaet — var, at Ministeren vilde indrømme, at denne Kirke var for lille, og derfor vilde sige til den omtalte Kirkeeier: vil Du ikke gjøre den større; men dersom han sagde Nei, kunde Ministeren ikke efter Loven gjøre videre. Nu kan man sige: i saa Fald bliver det Domstolene, som skulde afgjøre Sa-

gen, og naar disse ikke finde tilstrækkelig Grund til at paalægge Kirkeeieren at udvide Kirken, saa staaar det sidste Middel tilbage, som er nævnt i Paragraphen, nemlig, at tage under Overveelse, om der ikke fra Lovgivningsmagtens Side er Grund til at skride ind. Dette er virkelig en tarvelig Udsigt for de stakkels Folk i Løgstør, og naar de endelig i lykkeligste Tilfælde have naaet Maalet, saa vilde de netop faae det, som de ikke vilde have, nemlig en Kirke i Løgsted, og enhver Tanke om denne Kirke i Løgstør, hvortil der allerede i 1847 er tilfagt dem Bidrag, vilde være slaaet ihjel. Dette vil jeg ikke kalde en billig Behandlingsmaade imod Befolkningen i Løgstør, og jeg kan derfor virkelig ikke tro Andet end, at man vil finde det ganske billigt at gaa ind paa Ministeriets Forslag. — Jeg kommer nu til Vædringsforslagene under Nr. 19, 20 og 21, der jo høre sammen, og som vedrøre de forskjellige Poster, der skulde overføres fra Statskassen paa Kommunitetets Budget. Jeg negter ikke, at jeg ved de almindelige Ytringer, jeg først fremsatte, blandt Andet havde denne Fond for Die og navnlig ved den sidste Udtalelse af mig, thi det forekommer mig uregteligt, at hele dette Spørgsmaal om, at visse Instituter, der, saalænge vi have havt Finantsloven, have hørt under det almindelige Statsbudget, skulde overføres paa de særegne, paa en Maade komme til at staa som et særegt Træk i det nuværende Folkethings Liv, naar dette engang bliver beskrevet. I den første af de Samlinger, som dette Folkething har havt, fremkom der et ubetinget Forslag om at tage 20,000 Rd. til det kongelige Bibliothek og lægge dem hen under Kommunitetet. Man støttede denne fuldstændig nye og anomalistiske Fremgangsmaade derpaa, at netop dette Aar havde Kommunitetet et meget betydeligt Overflud, og at selve det almindelige Finantsaar af flere Grunde dengang var saa ganske særligt vanskeligt, at man maatte søge, hvilke Midler der paa nogen Maade kunde findes til at tilveiebringe Balance. Det vil imidlertid erindres, at Resultatet af Forhandlingerne om dette Forslag til Slutning blev det, at der Intet blev taget, men at det derimod blev bestemt, at der skulde tages